

Béküljünk meg

Laták István

*Én sápadt örömgylkosom,
Miért ittad föl előlem
Mind az illatos harmatcsöppeket,
Miért feküdtél keresztbe
Az elébem tolakodó válaszutakon,
És miért rántottad szürke kárpitok mögé
A csurrano-kék egeket?
Miért haragszol rám
Első szerelmi óráinktól fogva?
Miért húzod vissza
Ismeretlenbe tapogató kezem
A vitustáncba omlott tüzek elől?
Langyos áldássá szelidítetted
Az én dühös, rohanó öleléseim,
Hullámos legényfürtjeimet
Deres falevelek színére tépdersed.
Hallgatag, zárkózott számra
Egyre súlyosabb lakatot teszel.
— Jer, béküljünk meg csak egy nyugalmas percre,
Hogy ne legyen mindig emésztő,
Vad láz a vágyakozásunk,
Hogy egyszer csöndes menyasszonyisággal
Virágokat simogasson körülöttünk
Az enyhült kívánczóság,
És a gyöngéd szeretés kezdjen
Halk, végetnemérő ünnepet.
(1954.)*